Ervaringen van een Hollandschen particulieren detective

IV.

John Cherkin.

De Hollandsche particuliere detective verhaalt zijn spannende avonturen bij het inwinnen van informaties over een „huwelijks-candidaat" en over diens schoonvader.

Terwijl je op de wandeling waart," zeide mijn chef, „is de Heer Ronders, — je weet wel, de bekende margarinefabrikant, hier geweest en heeft ons een klein zaakje opgedragen."

„Ingewikkeld ?" vroeg ik.

„Dat denk ik niet. Ik geloof, dat we ons honorarium gauw verdiend zullen hebben. Ik kan 't je in korte woorden vertellen : Ronders heeft een verduiveld aardige dochter . . . ."

„Waarvoor we een geschikten echtgenoot moeten zoeken ?" interrumpeerde ik.

„Nee, goudvischjes-hengelaar. In dit geval zou je niet lang zoeken, dat weet ik wel ! De aanstaande echtgenoot *is* reeds gevonden, of, beter gezegd, hij heeft zichzelf aangemeld. 't Is nu maar de vraag of hij *geschikt* is."

„Wie is 't ?"

„De heer John Gherkin, groothandelaar uit Melbourne in Australië, die op 't oogenblik in Holland vertoeft tot het aanknoopen van handels-relatiën tusschen zijn vaderland en het onze. De heer Gherkin vertrekt reeds binnen enkele weken weer naar Australië en wil dan Mejuffrouw Paula Ronders, die wanhopig verliefd op hem is, in zijn armen meevoeren . . . Daar de telegrafische verbinding met Australië door den oorlog zoo goed als geheel verstoord is, valt 't Ronders natuurlijk heél moeilijk, om inlichtingen over Gherkin te verkrijgen. Daarom draagt hij ons op, om te weten te komen, hoe de Australiër zich tijdens zijn verblijf hier gedraagt, met andere woorden, of zijn moreel levensgedrag onberispelijk is. Kunnen we nog verdere inlichtingen verschaffen, des te beter. We krijgen dan ook een honorarium naar gelang van het resultaat en de waarde onzer nasporingen. Financieel moet Gherkin echter een goede partij zijn ; hij logeert in Hôtel de l'Elite te Scheveningen en leidt in alle opzichten het leven van iemand, die 't royaal gewend is. Ook heeft hij met een paar groote wolhandelaars — kennissen van Ronders — al contracten afgesloten over het leveren van Australische wol na den oorlog.. Hij heeft millioenen Kilogrammen wol in zijn pakhuizen opgeslagen liggen, die niet verzonden kunnen worden wegens het uitvoerverbod en het gebrek aan scheepsgelegenheid."

„Ik neem direct een retourtje naar Scheveningen," zeide ik. „We zullen eens spoedig nagaan of die Australische wolkoning een vriend of een vijand is van de nymphen der badplaats — of hij een liefhebber is van versneden of onversneden whiskey — of hij de speelclubs om Scheveningen frequenteert. Dat is immers de bedoeling ?"

„Juist, en informeer dan tegelijkertijd . . . ."

Een bescheiden klopje aan de deur onderbrak de orders van mijn chef. Onze jongste bediende en leerling-detective Milgers stak zijn hoofd naar binnen en zeide plechtig: „De heer John Gherkin uit Melbourne wenscht U te spreken."

Een oogenblik zagen we elkaar verbluft aan, doch spoedig herwonnen we onze detective-achtige koelbloedigheid en statig beval mijn chef :

„Laat Mijnheer na 3 minuten en 20 seconden — niet eerder en niet later — binnenkomen." — „Best, Mijnheer."

Nadat Milgers verdwenen was, zeide mijn chef :

„Blauwscheen, hij mag jou niet zien. Hij zou je kunnen herkennen, wanneer hij je eens tijdens je nasporingen ontmoeten mocht. Ga dus vlug achter het gordijn."

Ik had mij juist achter de meubelgordijnen, waarin een gaatje ter bespieding aanwezig was, geïnstalleerd, toen een lang, mager persoon, gekleed in een geruit fantasie-costuum, door Milgers werd binnengeleid.

De Australiër schoot direct op mijn chef toe, schudde hem hartelijk de beide handen en begroette hem : „Ah, Mr. The Arendsoog, how do you do ?"

Mijn chef trachtte blijkbaar uit zijn hersens de laatste resten school-Engelsch op te diepen, die daarin toevallig waren achtergebleven en antwoordde eindelijk :

„It is me a very big honour, Mr. Gherkin, what can I do to help you."

„Ah, you kunt gerust Hollandsch spreken," betuigde Gherkin, „I have een paar maanden op the eiland Java geweest voor mijn gezondheid. Ik had daar nothing te doen en zoo heb ik Hollandsch geleerd van een paar families die ik ontmoet heb in het hôtel there."

Van zijn kant wilde mijn chef echter ook per sé zijn kennis van het Engelsch luchten en zoodoende bestond het gesprek uit een mengelmoes van Hollandsche en Engelsche woorden, alsmede uit woorden, die feitelijk tot geen van beide talen behoorden. De mannen begrepen elkander echter opperbest.

De Australiër wenschte inlichtingen te verkrijgen omtrent den man, dien hij, naar gelang de informatiën zouden luiden, al dan niet tot de waardigheid van schoonvader zou verheffen. De moraliteit van den Heer Ronders liet hem echter volkomen koud ; hij gevoelde zich blijkbaar meer tot den materieelen kant der dingen aangetrokken en wilde weten, of de margarine-fabriek inderdaad zoo rijk was als verondersteld werd en welk bedrag Mej. Paula Ronders, uit hoofde van haar moederlijk erfdeel, haar eigendom kon noemen.

„Liefde is heel fine," betoogde de Australiër lachend, „maar de schoorsteen kan niet rooken thereof, zeggen jullie in Holland. Ik heb a great deal of kapitaal in wol vast liggen en kan in mijn zaken much los geld gebruiken. Zaken are business, zeggen jullie in Holland."

Mijn chef, die eveneens een materialistische levensopvatting huldigde, was 't volkomen daarmede eens en beloofde Gherkin, hem binnen enkele dagen rapport te zullen uitbrengen.

We stonden dus nu voor een tweeledige opdracht : We moesten namens den schoonvader naar den schoonzoon en namens den schoonzoon naar den schoonvader informeeren. — „Ga jij nu eerst Ronders onder handen nemen, Blauwscheen," zeide mijn chef, „dan zal ik intusschen het een en ander over Gherkin trachtten te weten te komen."

Hoewel het uitstapje naar Scheveningen meer bekoring voor mij had, volgde ik toch de orders van mijn chef op, want zaken are business dacht ik mèt Gherkin.

Gedachtig aan mijn succes in het geval-Ophorst, begaf ik wederom, den leeuw in zijn hol op te zoeken en ik begaf mij dus rechtstreeks naar het kantoor van Ronders.

De wet op de Oorlogswinst-belasting was eerst kortelings in werking getreden ; ik besloot dus, mij uit te geven voor een accountant van den belastingdienst, die de boeken moest komen nazien.

Ik kan niet zeggen, dat ik ten kantore van Ronders met open armen werd ontvangen toen ik mij in mijn nieuwe functie bekend maakte.

Ik moest geruimen tijd in de wachtkamer doorbrengen, alvorens ik tot het heiligdom van den margarine-koning werd toegelaten. Ronders ontving mij met ijskoude hoffelijkheid. Nadat ik hem het doel van mijn bezoek — de contrôle der boeken, in verband met zijne aangifte voor de Oorlogswinst-belasting — had uiteengezet, gaf hij aan een zijner bedienden order, om mij de hoofd- en hulpboeken te brengen; hij wees mij een tafeltje in zijn privé-kan-

IN DE BERGEN.